

Arcok megszámlálhatatlan légióit láttam, de mindegyiket külön-külön is felismer-tem kivétel nélkül, közelről és a terem mélyéből is; mert véresek voltak ugyan, de sápadtan világítottak a homályban, mint megannyi éjjeli lepke. Nincs olyan emberi arc, amely ne lett volna ott Mátyás katonáinak sorában. Zsenge, pelyhes állú ifjak, akik épp hogy leszálltak a hintalóról, napbarnította, erős állú, komoly tekintetű férfiak, hajlott hátú, ősz bajuszos, bozontos szemöldökű öregek. Sok nő is akadt köztük, fiatalok és szépek, öregek és púposak; voltak gyerekek is, akik épp hogy járnak kezdtek, de még karon ülő csecsemőket is láttam.

A világ minden részéből és országából gyűltek ide; ahány nemzet csak volt a föld-kerekségen, az mind ott volt Mátyás táborában, és várta a kinyilatkoztatást. Nemcsak fehér arcokat láttam, hanem sárgát, rézbőrűt és egészen feketét is. Bármennyire különböztek is születésben, származásban, korban és természetben, valamitől eggyé váltak, amit a szívemben éreztem, ha rájuk tekintettem, de amit lehetetlen szavakba foglalni.

Nemcsak a fekete, alvadt vér kötötte össze Mátyás katonáit. Volt valami más is, ami lényegesen több ennél – mintha mindegyikük a tenyerén hordozta volna saját élő, remegő szívét. E szívben benne volt az utolsó cseppig kiivott fájdalom emlékezete, az igazságtalanul, méltatlanul elszenvedett keserűségé, az istentelen sérelmeké, a bűn és ítélet nélküli büntetésé, szégyené és megaláztatásé; a gögből eltiport szerelem, az elárult hűség és megcsalatott hit emlékezete. De e keserűséggel telt fekete tó fölött ott világított a várakozás, a beteljesülés pillanatába vetett tiszta, erős hit kiolthatatlan, békés fénye, amely a keserűség tavából merítkezett.

Egy megkorbácsolt, kirabolt, porig alázott, meggyalázott ember volt. Mátyás király egy vitéze.

Szétnyílt a fekete mennyezet, felragyogott az ég, a hatalmas Mátyás király fel-állt, és –

Semmi többet nem láttam.

Hol és mikor történt ez? Hol és mikor lesz?

(1916)

REIMAN JUDIT fordítása

SREČKO KOSOVEL

Fekete falak

*Repedező fekete falak
a lelkem fölött.
Zuhanó, pislákoló
emberlámpások.
Egyszerű hal
úszik a sötétben.
Fekete szembogarú.*

*Egy ember jön
az éj-tömlőc
szívéből.*

Szaggatott ritmusok

*Egy megszakadt kör
szétszakadt íve vagyok.
Egy szanaszét-szobor
dírib-darabja.
Egy szétszaggatott szó
elhallgatott véleménye.
Oly erő, amit egy éles szablya
megszakított.*

*Mintha tű-hegyeken,
mezítláb.
Ezért fáj közömbös
közelséged, Titok.*

BELLA ISTVÁN fordításai

ANDREJ BLATNIK

A dobos ütése

Abban a pillanatban, amikor az ütő a dobhoz közelít, úgy látszik, hogy minden el van vészve; nézd, a szaxofonos túl korán vesz levegőt, és rosszkor fogja megfújni, a kontrabasszista fiú úgy áll ott, mintha a hangszer egyszer csak egy darab bottá válna a kezében, a trombitás kidülledt szemmel arra a piros sportkocsira gondol, amely majdnem elütötte hároméves korában, amikor hirtelen kiszakította magát anyja kezéből, és átszaladt az úttesten, a zongorista tekintetével pásztázza a billentyűzetet, egyik végétől a másikig, úgy látja, hogy összegörbedt, a két vége egymásba hajlott, mintha az ördög a billentyűk alá gyújtott volna, az énekesnő is szorult helyzetben van, meglazult a harisnyagumija, és tudja, hogy nem képes többre, mint hogy tompán belehörögjön a mikrofonba, ha egyáltalán eléri még, mert bármelyik pillanatban felborulhat, az emberek hamarosan az érintetlen fogásokra ejtik az evőeszközt és a pincért keresik tekintetükkel, a főpincér a fejéhez kap, a portás a teljes kudarccal látván körmönfont udvariassággal fogja ingatni a fejét, sajnos, mára minden helyünk foglalt, mégis, a kiváló cég mégis dobra kerül; szerencsére a dobos az utolsó pillanatban lelassítja az ütést, az ütő finoman ér a dobhoz, és mindenki úgy kezd játszani, ahogy kell, az énekesnő is megragadja a mikrofont és rázendít, mint egy csalogány, győzelem, a vendégek elégedetten csörömpölnek az evőeszközzel, holnapra is foglaljon nekünk asztalt, kérem, sugják a főúr fülébe, nagyon kellemes a zene, eljövünk, hogyne, biztosan jövünk.

REIMAN JUDIT fordítása